

Joža Vovk:

Izgnanca.

Mamica, daj no, povej,
kdaj bova zopet doma.
Jutri? Pa morda čez teden?
Že davno od hiše sva šla.

Mamica, ah, saj ti veš,
truden sem, lačen zelo,
v postelji pa bo gorko
in ti boš večerjo prinesla.

Vrt je gotovo že v cvetju,
ves dan se v njem bom igral,
mamica, rož bom natrgal,
tebi cel šopek jih dal.

Ko bo na večer zvonilo,
bova lepo pokleknila,
za ateka bova molila,
potem mi boš čitala pravljice.

Mamica, daj no, povej,
kdaj bova zopet doma.
Jutri? Pa morda čez teden?
Meni se toži, ah toži hudo...

»Sinko, od hiše do hiše greva
in le pri dobrih ljudeh sva doma,
sinko, nama so hišo prodali,
naju so v svet pogнали...«

Gustav Strniša:

Spomin.

Kadar se spominjam spet
svoje matere,
čutim solzne bisere,
ki mi kapljajo v srce:

— Danes jokam, sinek moj,
ker sem žalostna,
smrtni angelček s seboj
vzel je bratca-dvojčka dva!

Danes plakam, sinek moj,
v srcu je preveč gorja,
očka nam je roč zasul,
zdaj siroti sva oba!

Danes je najlepši dan,
psa ta lepa zemljica
je slovenska, naša last,
zarja sije nam čez plan!

Kmalu pojdem v jamico,
čaka očka, bratca dva,
misli rad na mamico,
ki te ljubi iz srca! —

Kadar se spominjam spet
svoje matere,
čutim njene bisere,
ki mi kapljajo v srce.